

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΒΑΣ

Εκπαιδεύεται

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ).—Ο Προκόπης, ο Κολοαούζος, βέθος Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του στο λιμάνι, στα Καρβουνιάρικα, και δουλεύει καλά κ' αι ζή άνετα, δόξα νάχη ο Θεός! Δέν πουλάει όμως μονά γά κρασί. Για νά βγάξη τά στραβά έξοδα, προεξοφλεί και συντάξεις

κ' ευκολώνει διάφορες φτωχογυναϊκούλες. Μιά από τίς χήρες αυτές, σεμνή κ' ώμορφη, τή συμπάθει στο τέλος, τήν έρωτεύεται και τής ζητάει νά γίνη γυναίκα του. Ή άπρωστάτευτη ή χροούλα δέχεται. Γίνεται ο γάμος, ο Προκόπης άποχάει κ' ένα παιδί, τόν Γιάννη, μ' δέν είν' ευτυχισμένος. Ή γυναίκα του λιώνει σιγά-σιγά, μαρινεται και τού πεθαίνει. Κι' ο Προκόπης άρωσιώνεται πειά στο παιδί του, τόν Γιάννη του, τόν καμάρι του. Τόν στέλνει στο σχολείο κ' είνε γι' αυτόν πατέρας μαζί και μάνα. Τή νύχτα αυτή ο Προκόπης κοιτούσπινε με τούς φίλους του στην ταβέρνα του...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Νά σου δώσω άλλα πέντε, νά γίνουν δέκα! Βρέ γιά ψορά σ' έφερα δώ ή γιά λαντζέρη; Φώναζε ο Προκόπης; Τσακίσου γρήγορα νά μ'άς φέρης τά ντολμαδάκια!

Και πέρνωντας ένα σκαμνί κάθισε κοντά στους άλλους, γιά νά τούς πη.

— Είνε κάτι ντολμαδάκια πρώτης! 'Ο κίμας είνε δικός μας έγγυημένος, γιά νά ξέρετε!

— Άκους τί λέει ο Θανάσης από δώ;

— Τί λέει ο σαχλάκιος;

— Λέει πώς τόν Θεό τόν έχεις μονάχη στο πατάρι' και πώς άμα κατέβεις από κεί δέν έχεις τόν Θεό σου πειά' κερνάς βιδάνιο άράδια τούς μεθυσμένους' και τούς βάζεις οκάδες παραπάνω στο λογαριασμό.

Κι' οί φίλοι άρχισανε πάλι νά γελούνε. 'Ο Προκόπης ξαναγύρισε κατά τόν Πάνο:

— Κουνήσου μωρέ! Καινούργια περπατησιά μούβγαλεις τώρα; 'Ο λαντζέρης ζήγωσε με τόν πιάτο τά ντολμαδάκια, τ' άφησε φοβισμένος άπάνω στο τραπέζι και γύρισε στην κουζίνα σά νάχε γλυτώσει από μεγάλο κίνδυνο.

— Φάτε, είνε στους άλλους ο Προκόπης' και θά με θυμηθήτε. Τά φύλλα είνε από βλαστάρι, κοπήκανε σήμερα τόν πρωί στ' άμπέλι. Μου τάφερε ένας Κουλουριώτης. Και τ' αγυολέιμονο... 'Ωχ, μανούλα μου!...

Μά γυρίζοντας τήν κουβέρτα, έκαμε στον Παντελή:

— Τόν γελάσανε νά τού πης τού Θανάση, ολούθε τόν έχω τόν Θεό έγώ' κ' εκεί, στο πατάρι' και δώ μέσα, στην καρδιά μου' και στα βαρέλια μου' και στο φαί και στην κιμωλία και στα τεφτέρια μου' κ' άνθρωπο δέν άδίκησα ποτέ. Ψέματα, Παντελή;

— Αυτό είν' άλλη θεία, είν' ο άλλος.

— Μά κάτι γυναϊκούλες, έκαμε πονηρά ο Θανάσης... κάτι ηγευάμενες τού ναυτικού, πέρνωνε συντάξει άπ' τόν ταμείο, κ' έρχονται νύχτα, ή κακομοιρούδες, γιατί ντρέπονται, με τά φυλλάδιά τους γιά προεξόφληση... Αυτές τίς κοπανάς σαράντα τά έκατό! Τίς μαδάς' σάν πάπιες!...

— 'Ο Προκόπης ψευτοθύμως:

— Κολοκούθια, φώναζε: Δουλεύεις άπ' τόν κατά Λουκά! Αυτά τάκανα στα νειάτα μου, πού τόν έπάρτεπε ο νόμος. Και ξέρεις τί λεφτά έχω χαμένα! Πότε μου φέρνανε πλαστά φυλλάδια, πότε βάζανε στή φημερίδα πώς τά χάσανε. Και πήγαινα στο ταμείο και τάβρισκα πλερωμένα, και πόσες φορές δέν έδινα έτσι, χωρίς χαρτί και άιντε ύστερα νά πάρης τά λεφτά σου! Τί νά τής βρής μιάς φτωχιάς γυναίκα; Πιάσ' τ' αυγό και κοίρνευτο!

Και, γυρίζοντας στο Θανάση, τού φώναζε:

— Βρέ θέλεις νά μάθης και σ' κ' όλος ο κόσμος πώς έχω κάμει τά λεφτά μου; Κρασί και πάλι κρασί. Τό κρασί έγινε δεκάρες' ή δεκάρες οικόπεδα' τά οικόπεδα σπία και μαγαζιά' τά σπία και τά μαγαζιά νοίκια' και τά νοίκια άλλα οικόπεδα και άλλα σπία...

Κείνη τήν ώρα μπήκε στην ταβέρνα ο Βαγγέλης, νέο σωφεράκι σέ φροτηγά με μιά μπλούζα μπλε, χλιολερωμένη, με χέρια μουντζουρωμένα και με τόν κασκέτο ως τ' αυτιά. Προχώρησε ως τόν τραπέζι πού ήταν ή παρέα, καληπέρσιες κ' είνε στον Παντελή:

— Έρχομαι γιά σένα, αφεντικό...

— Μά ούτε έδώ δέ θά μ' αφήσης ήσυχο; Φώναζε ο Παντελής;

Τί είνε πάλι;

— Τ' άμάξι με άφησε στο δρόμο, είνε τόν σωφεράκι' άμα πήρα τήν άνηφοριά μ' άρχισε τά σκέρσια.

— Άηλαδή; Ρώτησε ο Παντελής.

— Μούκανε τρακατρούκες; Τσάφ-τσάφ-τσάφ...

— Μά προχτές δέν τόν πήγαμε στο μάστορα;

— Τόν πήγαμε. Σάρπος σου λέω πώς δέν τόν πήγαμε; Μά τόν προχτές ήταν άλλο, ήταν τόν σαξερμά. Τώρα είνε τόν ντιστριμπουτέ, τόν όποιον είνε ραγισμένο τόν καπάκι, με νόησες; ... κ' ο σπιθήρας οκάξει απόξω, με νόησες;

— Σέ νόησα, είνε ο Παντελής; Θά κατέβω πάλι κ' άνατετρακοσαράι.

— Και βάλε, έκαμε τόν σωφεράκι.

— Δέν πάτε στο διάολο! Δέν πάτε στο διάολο!... Δέ θά μ' αφήστε δεκάρα πειά στην τσέπη.

— Μά τί φταίω έγώ, αφεντικό; Αυτό δέν είνε άμάξι' είνε μπουζούκι' και τόν παραφορτόνουμε' έναν τόννο κ' άπάνω...

— Και τί θέλεις τώρα; Φώναζε ο Παντελής.

— Λεφτά, ν' αλλάξω τόν καπάκι.

— Και πού θάβρής τέτοια ώρα;

— Είν' ένα παιδί πούχει ανταλλακτικά πίσω από τόν γκαράζ και ξεφυτρεί...

— 'Ο Παντελής έβγαλε τόν πορτοφόλι του, μέτρησε λεπτά και τού τάδωσε:

— Νά! Και θά μου φέρης τόν ραγισμένο καπάκι νάν τόν ιδώ... τ' άκουσες; ...

Τόν σωφεράκι πειράχτηκε:

— Καλά ντέ! Τόν καπάκι δέν τρώγεται; Καληνύχια!

Και βγήκε από τήν ταβέρνα.

— Αυτά τραβέω είνε ο Παντελής στον Προκόπη και τόν Θανάση. Κι' άναστένανε: Άραμπάδες και πάλι άραμπάδες... Δυό καμουσικέ και νά ο άνήφορος! Γυάλα!...

Κι' ούτε σπιθήρες, ούτε σαχλαμάρες...

— Άμα τούς είλχε πάλι γυρνιάδες... δέ μ' αφήνει!

Σήκωσε τόν ποτήρι του και τσουγκρίσε μαζί τους:

— Άίντε, νά τόν πη.

Μά ούτε' έδώ δέ θά μ' αφήσης ήσυχο; Φώναζε ο Παντελής.

